

του Παύλου Γεωργιάδη

Ο (πολυεθνικός) τρόπος που τρεφόμαστε είναι μέρος, ίσως και γεννεσιουργή αιτία, της κρίσης. Είναι καταστροφικός προς το περιβάλλον και τον οργανισμό μας, οικονομικά ασταθής και κοινωνικά άδικος. Αποτελεί ένα σύστημα στο οποίο οι λίγοι αισχροκερδούν, καθιστώ ντας την διατροφή μας ταξική.

Ένα σημαντικό μέρος αυτού του δημόσιου προβλήματος είναι η ελλειπής (διατροφική) πολιτική. Η επικράτηση των πολυεθνικών –στην περίπτωση μας της αγροβιομηχανίας και των διατροφικών κολοσσών- υπήρξε καταστροφική για τις κοινωνίες που παραδοσιακά τρέφονταν πολύ καλά, όπως η δική μας. Ο προσωπικός στόχος του κάθε ατόμου (να τρέφεται καλά, γευστικά και υγιεινά) και ο στόχος των πολυεθνικών (να παρέχουν όσο το δυνατό περισσότερο με το μικρότερο δυνατό κόστος, μεγενθύνοντας συγχρόνως τα κέρδη τους) βρίσκονται πολύ απλά σε σύγκρουση.

Κάθε μέρα Εκλογές!

Συντάχθηκε απο τον/την .protagon.gr

Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 17:08 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 17:16

Το πρόβλημα φυσικά αρχίζει από τις πολιτικές που καθορίζουν το παγκόσμιο μοντέλο παραγωγής: από τις μονοκαλλιέργειες και τα χημικά στο χωράφι, τη συσκευασία, τη διαφήμιση, το ράφι του supermarket και τελικά το ίδιο μας το πιάτο. Η άλλη όψη του νομίσματος είναι το τί κάνω εγώ και ο καθένας από εμάς προσωπικά. Και σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι που ο τρόπος που παράγω και επιλέγω τί προϊόντα θα καταναλώσω μπορεί να γίνει πολιτική πράξη . Μία ψήφος που γίνεται προσωπική μου ευθύνη ως πολίτη κάθε μέρα, με κάθε γεύμα, όχι μία Κυριακή κάθε τέσσερα (;) χρόνια. Μία μη βίαια επανάσταση που βασίζεται στην απόλαυση και όχι στην αντίδραση.

Τελικά υπάρχουν τρόποι που είναι και φθηνοί και απλοί . Απαιτείται ενδεχομένως λίγο παραπάνω σκέψη για να μην είμαι απερίσκεπτος καταναλωτής τυχαίων προϊόντων τα οποία μου λανσάρουν με μία ωραία και πετυχημένη διαφήμιση. Μπορώ να έρθω συνειδητά σε επαφή με τον παραγωγό και να ενημερωθώ για τις διαδικασίες παραγωγής της τροφής που βάζω στο πιάτο μου, που μαγειρεύω για την οικογένειά μου και μοιράζομαι με τους φίλους μου. Διαβάζω τις ετικέτες. Αν η λίστα των συστατικών είναι μακρύτερη από ρώσικο διήγημα, επιστρέφω το προϊόν πίσω στο ράφι. Αν υπάρχουν συστατικά με μακριά, πολυσύλλαβα ονόματα χημικών ενώσεων που ούτε καν μπορώ να προφέρω –πόσο μάλλον να κατανοήσω- δεν το παίρνω.

Ζω, όπως όλοι μας, μέσα στην αντίφαση ότι ο κόσμος μας δεν υπήρξε ποτέ (;) καλύτερος, αλλά και πιο χειρότερος απ' ό,τι είναι σήμερα. Διαπίστωσα επίσης, με τον καιρό, ότι μόνος μου δε μπορώ να αλλάξω τον κόσμο. Μπορώ όμως να αλλάξω την «κοσμάρα» μου. Και αν το πετύχω, ίσως πείσω την οικογένειά μου, τον γείτονα, τον φίλο. Και τότε γινόμαστε όλοι μας πολλές, μικρές κουκίδες βελτίωσης της κοινωνίας μας. Φτάνει μόνο οι κουκίδες να ενωθούν! Και τί μπορεί να μας ενώσει καλύτερα από ένα τσίπουρο, δύο γαύρους και τρεις ελιές, ένα τραγούδι και ένα κλείσιμο του ματιού γύρω από το τραπέζι;

Στην τρέχουσα συγκυρία, που αναθεωρούμε (στρεβλές) νοοτροπίες δεκαετιών, ας αναθεωρήσουμε και αυτές που ελέγχουν την διατροφή μας. Για την Ελλάδα, σήμερα το μήνυμα πρέπει να γίνει σαφές: από τον υπερκαταναλωτισμό και τον ατομισμό, στην παραγωγικότητα και την αλληλεγγύη.

Ας ανακαλύψουμε ξανά το Συμπόσιο αδέλφια... και ελληνικά προϊόντα «δαγκωτό». Κάθε μέρα, σε κάθε γεύμα.